

Is het gek? Dat de master de eerste plek binnen mijn leven is waar boos zijn een drijfveer kan zijn, je vuur en passie kan aanwakkeren. Ik ben een onwijs boze puber geweest en in die tijd is mij door wijze mensen het volgende aangeleerd: **Niet vechten, maar dansen**. Die zin heeft mijn leven veranderd. Die zin heeft ervoor gezorgd dat ik mijn boosheid om zet in energie om te veranderen. Die zin heeft er ook voor gezorgd dat ik boosheid een moeilijke emotie vindt. Het is vaak een reactie op onrecht of onmacht. Wat er gebeurt als je boos wordt is een stijgende bloeddruk en een sneller kloppend hart, een natuurlijke reactie van het lichaam. Het kan het ook een destructieve emotie zijn, die zorgt voor verbittering en verharding. Al is dit vaak niet de emotie zelf, maar het gedrag dat vanuit de boosheid komt. Omdat ik in mijn puber jaren heb geleerd dat ik moet dansen in plaats van vechten, dus boos zijn, heb ik af en toe die gehele emotie verbannen uit mijn eigen lichaam.

Toch is er weer plaats gekomen voor boosheid, en hoe ouder ik word, hoe meer ik heb kunnen inzien dat ik nog steeds gevechten kan aangaan. Niet door terug te slaan, maar de tango met je te dansen. Samen.

Nu zijn we negen weken onderweg in de master en oh men, wat ben ik boos geweest. Boos geweest in mijn werk als docent. Ik ben docent omdat ik wil bijdrage aan de nieuwe wereld van onderwijs, aan de transitie waarin het onderwijssysteem zich bevindt. Ik geef al mijn energie en ben gewend aan weerstand, omdat ik met mijn energie vaak verandering te weeg breng en verandering is onbekend plus eng. Maar soms is de weerstand te veel, krijg ik collega's niet mee in het nieuwe denken, in het anders naar de wereld kijken. Op die momenten voel ik alle frustratie in mijn lichaam opborrelen en word ik boos. Niet naar de collega's maar naar het moment en het systeem wat mijn collega's zo heeft gevormd.

De afgelopen weken ben ik bezig geweest met uitzoeken waar de transitie in het onderwijs zit en waar het heen moet volgens de beelddenkers van het onderwijssysteem. Steeds maar weer dacht ik; is dit wat ik echt wil onderzoeken? Is dit waar ik nieuwe crossovers in wil vinden? Gaat het mij om het systeem of de mensen die leven in het systeem? Waarom werk ik in het onderwijs? Wat is mijn drijfveer? In gesprekken die ik heb gevoerd, de avonden waar ik ben geweest in Pakhuis de Zwijger en de lessen van de master zelf voelde ik constant dat ik iets miste, over het hoofd zag en zie in mijn verkenning. Waarbij ik frustratie voelde. Waar komt die frustratie vandaan?

Daar zat ik dan, samen met Lidia en Guus te brainstormen op een bord. Ik kreeg het startdocument maar niet op papier, die frustratie bleef maar gedachtes blokken in mijn verkenning. Guus maakte een tekening, vroeg of ik drie experimenten wilde benoemen die ik de aankomende tijd ga aanpakken en daar was het plotseling. De reden waarom ik in het onderwijs werk en reden waarom ik zoveel frustratie heb gevoeld. **Jongeren**. In alles, en ja ik durf te zeggen alles, wordt de stem vergeten van de personen waarover het gaat. En in dit geval is dat bij de jongeren. De kinderen, tieners, pubers en jongvolwassenen (raar woord eigenlijk toch? Jong volwassenen?) die verplicht naar school moeten. Terwijl er een systeem is gecreëerd waar mensen uitvallen, drop outs, die niet mee kunnen en daardoor niet meer gezien worden als iemand die kan bijdragen aan de maatschappij. En dit, dit is mijn frustratie. De frustratie die ik zelf moeilijk onder woorden kon brengen. **De frustratie dat er niet wordt gewerkt en wordt geluisterd naar de mensen waar het om gaat**. De frustratie dat er plannen

gemaakt worden voor nieuwe systemen in een kamer vol witte mensen waardoor er een hele samenleving vergeten wordt. **Dat er over mensen wordt gepraat in plaats van met de mens.** Ik ben docent om met jongeren samen te leren, om ze een stem te geven, om ze te helpen in de ontwikkeling binnen hunzelf en vooral om lol te maken en een leuke tijd te hebben waarin en altijd plek is voor een kwetsbaar moment. Ik ben docent om je te zien en je te horen. Een plek te creëren waar je stem telt.

Na bellen met een neurochirurg om uit te vinden wat een ideale leeromgeving zou zijn, praten met Nathalie van studio moio over onderwijsontwikkelingen, luisteren naar een boekpresentatie van Bas & Kees Klomp over nieuwe transities in het onderwijs, spellen uittesten met collega's over leeromgevingen, een dag te hebben meegelopen met een muzikant en filmmaker, honderde uren podcasts en mijzelf in te lezen in de wereld van de grondlegger van Hiphop genaamd J Dilla **om te zoeken naar nieuwe crossovers en om te leren over hoe andere hebben geleerd en wat het onderwijssysteem daarin heeft betekent wordt mijn focus in de fascinatie anders.**

De fascinatie waar ik mij op wil focussen is de jeugd die niet gehoord (wil) wordt. Wat willen zij leren? Wat willen zij doen? Waar dromen ze van? Hoe uiten ze zichzelf? Heel mijn leven ben ik bezig geweest met tekenen, schrijven, lezen, vormgeven en muziek luisteren plus maken. Dat is mijn makers kant, een kant die ik het liefste iedere dag zou benutten. **Ik wil gaan verkennen of je iemand beter kan begrijpen via andere middelen en mediums dan praten door middel van gesprekken. Of er meer ruimte ontstaat als je jezelf uit op een andere manier.** Ik wil ontdekken of de jeugd wel te wachten zit op echte verhalen delen, om te laten zien waar het echt om gaat in de wereld. Mijn grote droom is om een fysieke plek te creëren waarin crossovers ontstaat in het uiten van je stem. In het uiten van wat je wil vertellen aan de wereld. Een plek waar je wordt geholpen door je favoriete artiest, een plek waar je wordt geïnspireerd, een plek waar de oude witte man heen komt om zich iets bij te laten leren over de wereld van nu, een plek waar je thuis bent en uit je comfortzone wordt gepusht. Een plek waar je gezien wordt. Een plek waar je leert wat de wereld van je vraagt.

De plek zou het eindproduct kunnen worden, inderdaad: zou. Door middel van ontwerpend onderzoeken wil ik erachter komen waarom mensen niet gehoord worden, waarom er niet wordt geluisterd en er systemen worden gecreëerd waar je automatisch drop-outs hebt die niet meer mee mogen doen in de samenleving. En is dat allemaal wel zo? Wordt er echt zo slecht geluisterd of denken mijn omgeving en ik dat?

Hoe zien dan mijn eerste projecten eruit?

Onderzoekstool ontwerpen

Een tool ontwerpen waardoor ik data verzamel of je gehoord wordt, je kan zeggen wat je echt wilt en je leert wat je wil leren. De tool is geen gesprek, maar een spel of methode om zonder mij antwoord te kunnen geven op de vragen hierboven. Ik wil de tool constant kunnen aanpassen en uittesten in bekende plus onbekende omgevingen. Dit proces hou ik bij op mijn research pagina en de eerste stap is mijn verdiepen in onderzoek tools.

Mensbeelden

Hoe kijk je naar de mens? Welke mensbeelden zijn er? Wat doet dat met mijn fascinatatie? Hoe vertaal ik mensbeelden in mijn onderzoekstool en moet dat? Wat is mijn first person perspective? Ik ben opzoek naar antwoorden op deze vragen die zorgen voor duizend meer vragen. Deze zoektocht vind ik nodig om de denkers en de beeldvormers van systemen beter te begrijpen. Wat gebeurt er waardoor mensen niet gehoord worden? Waardoor luisteren we niet naar elkaar? Waarom is het onderwijs zoals het is?

Samen met jongeren maken

In mijn werk organiseer ik dagen voor het vak experience design waarin de studenten leren een transformatieve beleving te ontwerpen. Samen met de studenten ga ik allerlei experimenten aan om erachter te komen wie zij zijn in deze wereld en wat ze zouden willen veranderen. Een van de dagen organiseer ik samen met Nina, waarin we binnen een dag een theatervoorstelling maken met de verhalen van de studenten.

De tussentijd

In de aankomende twee jaar ga ik langs allerlei plekken waar jongeren wel en niet gehoord worden. Ik ga onderzoeken of deze plekken bestaan, waar het aan moet voldoen en juist niet aan voldoet en wat deze plekken waar ik het over heb zijn. Dit giet ik allemaal in foto's wat uiteindelijk een expositie wordt waardoor mensen worden geïnspireerd om ruimte te maken voor anderen. Deze expositie heb ik samen opgezet met de jongeren die ik onderweg ben tegengekomen.

Stap uit je blackbox

Een experiment die ik samen met Lidia aanga. In dit experiment stappen we in of uit onze eigen blackbox. Onze eigen vertrouwde omgeving en gaan we opzoek naar het onbekende. Dit doen we omdat de eigen vertrouwde omgeving zo groot voelt dat het makkelijk is om te zeggen dat niks meer onbekend is en je daardoor in je eigen vertrouwde bubbel kan blijven zwemmen. Zo wil ik opzoek naar omgevingen waarin mijn energie niet altijd gewaardeerd wordt, omgevingen waar ik een aversie tegen heb zoals studentenvereniging. Rondlopen in een ziekenhuis. Door meditatie of stilte retraites in mijzelf het onbekende opzoeken. Dit leggen we vast in een podcast.

Muziek maken, schrijven, tekenen, maken en vormgeven

Ik ga opzoek naar waarom deze middelen op een andere manier verbinden. Wordt en dan wel geluisterd en waarom? Wat triggerd bepaalde emoties? Dit verbind ik aan mijn onderzoekstool.

Nu ik dit zo heb opgeschreven en het onder elkaar staat ben ik klaar voor weerstand, gesprekken en heb ik energie om te zien, luisteren, aan te passen en te veranderen. Het belangrijkste aan de aankomende jaren wordt dat ik dit nooit alleen invul of alleen doe maar **met de mensen waarom het gaat**. Met de jongeren die mij zo ontzettend boeien. Het gaat namelijk niet om mijn stem, maar om het geluid wat meerdere stemmen samen creëren. Is het gek? Dat de master de eerste plek binnen mijn leven is waar boos zijn een drijfveer kan zijn, je vuur en passie kan aanwakken. Nee. Is het fijn, onbekend en nieuw? Ja! Ben ik mijzelf er voor de volle 100% aan over aan het geven? Voor de volle 100%!